

Zij die Mij het naaste staan

door: A.J. van Noppen

“(…) aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen”.

Leviticus 10:3

“God is zeer ontzagwekkend in de raad der heiligen, geducht boven allen die rondom Hem zijn” (Ps. 89:8).

“Gij zult voor mijn heiligdom eerbied hebben: Ik ben de *HERE*” (Lev. 19:30).

Waarschijnlijk geeft het Oude Testament ons een dieper bewustzijn van de heiligheid van God, dan het Nieuwe Testament. In het Oude Testament werd de toegang tot het heilige der heilige aan iedereen ontzegd, behalve de hogepriester, maar hij mocht slechts éénmaal per jaar binnengaan onder plechtige omstandigheden en na zorgvuldige voorbereiding. Iedere gelovige van de nieuwe bedeling echter wordt uitgenodigd om met vrijmoedigheid in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus (Hebr. 10:19), en hij wordt ook aangespoord om met vrijmoedigheid te naderen tot de troon van de genade (Hebr. 4:16).

In het Oude Testament wordt op de *rechtvaardigheid* van God de nadruk gelegd, in het Nieuwe Testament treedt meer de *liefde* van God op de voorgrond. Evenwel verandert Gods karakter nooit, Hij is de Onveranderlijke. Zoals Hij van eeuwigheid liefde is, zo is Hij tot in eeuwigheid heilig en rechtvaardig. Maar door Christus is aan zijn heiligheid voldaan, omdat Christus voor ons de straf heeft gedragen; en in Christus is Gods liefde geopenbaard, daar Hij voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.

Daarom moeten wij ervoor waken, dat de nadruk op de liefde van God en het deelgenoot zijn van zijn genade niet leidt tot een zorgeloos naderen tot God in onze aanbidding en dienst. De eredienst moet worden verricht in vrees en met eerbied. Zij die in gemeenschap met God wandelen, zullen onwillekeurig in de nederigste houding voor Hem buigen. Zelfs de engelen bedekken hun aangezicht voor Hem. Als schepselen in het algemeen al met ontzag vervuld zijn tegenover God, hoe moet dan wel het kind van God in vrees (d.i. met heilige eerbied en diep ontzag) verkeren in de tegenwoordigheid van God. En hoe dichter wij naderen, des te meer zullen wij aanbidden.

Maar letten wij vooral op de *grondslag* van ons naderen tot God. De hogepriester, die eenmaal per jaar inging in het heilige der heilige, moest eerst een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar van voor het aangezicht des Heren en daarop wierook leggen en dan dat wierookvat in het heilige der heilige

achter de voorhang plaatsen, opdat de wolk van het reukwerk het verzoendeksel dat op de ark was, zou bedekken en hij niet zou sterven. De handen van de hogepriester, vol met welriekende specerijen, klein gestoten, op vurige kolen in het wierookvat gelegd, is een beeld van de aanbidding die God wordt gebracht in het heiligdom. Maar dit was (let wel!) verbonden met het vuur van het altaar. Kan God ooit aanbidding worden toegebracht, die niet verband houdt met het kruis van Golgotha, met het offerlam dat daar het oordeel van God onderging?

Zie, dat is *vreemd* vuur, als onze aanbidding niet gegrond is op de gerechtigheid van God, aan Christus voltrokken in onze plaats. Dat is wat de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, in type deden (Lev. 10:1). Zeer zeker hebben zij niet de volle betekenis ervan beseft, zoals wij die door Gods genade bij het licht van het Nieuwe Testament mogen kennen. Maar zij namen het zo nauw niet met de heiligheid van God en lieten niet op wat God geboden en verboden had. Zo kwamen zij tot een *eigenwillige* godsdienst. Dat was heel ernstig, omdat zij daar stonden als priesters die het volk vertegenwoordigden.

Dan lezen we die ernstige woorden: “*Aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken*” (Lev. 10:3). Zo was het toen het volk bij de berg Gods gelegerd was: “*En ook de priesters die tot de HERE naderen, zullen zich heiligen, opdat de HERE niet tegen hen losbreekt*” (Ex. 19:22). Zo was het ook toen de priesters gewijd waren en God zijn voorschriften gegeven had, en zij hun dienst moesten vervullen. En zo is het nog steeds, want “onze God is een verterend vuur” (Hebr. 12:29).

Maar als wij naderen op grond van dat offer, dat door het vuur van God *verteerd* is, dan hebben wij vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom. Dan zijn onze harten besprengd en daardoor gereinigd van het kwaad geweten. Maar dan is ook het lichaam gewassen met rein water. Voordat de priester inging in het heiligdom van God, moest hij zijn handen en voeten wassen bij het koperen wasvat. Handel en wandel moeten geoordeeld zijn door het reinigende Woord van God, opdat het stof van de woestijn niet aan ons kleeft als wij voor Gods heilig aangezicht

verschijnen met onze offeranden van lof en dank, de vrucht van de lippen die zijn naam belijden.

Toen Jesaja voor Gods heilig aangezicht stond en het driemaal “heilig” hoorde roepen door de serafs, zei hij vol ontzetting: *“Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, de HERE der heerscharen, gezien. Maar een der serafs vloog naar mij toe met een gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar genomen had; hij*

raakte mijn mond daarmee aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend” (Jes. 6:1-7). Hoe zouden wij durven naderen met de vrucht van de lippen, ware het niet dat het vuur van God op het altaar dat heilige offer had verteerd, waardoor onze misdaden zijn uitgedelgd en onze zonden verzoend? God zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!

Oorsprong: [Uit het Woord der Waarheid jrg. 1 blz. 57](#)

Titel: -

[Oude Sporen 2007](#)